

Sygnatura akt VI U 900/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2021 roku

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Korzeń

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 30 grudnia 2021 roku

sprawy z odwołania M. Z.

od decyzji z dnia 17 sierpnia 2021 roku, znak: (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o odsetki

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. z dnia 17 sierpnia 2021 roku, znak: (...) w ten sposób, że przyznaje M. Z. odsetki od nieterminowo wypłaconych świadczeń rentowych za okres od 21 marca 2020 (i 21 dnia kolejnych miesięcy co do świadczeń należnych za kolejne miesiące) do 4.08.2021 r.

Tomasz Korzeń

VI U 900/21 UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17.08.2021 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., odmówił ubezpieczonej M. Z. prawa do odsetek od należności za okres od 01.12.2019 roku do 31.07.2021 roku.

M. Z. wniosła odwołanie od decyzji z dnia 17.08.2021 roku domagając się zapłaty odsetek.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania. Pozwany podał, że prawomocny wyrok w sprawie VI 208/20 został doręczony organowi rentowemu w dniu 15.07.2021 roku i już w dniu 22.07.2021 roku ZUS wydał decyzję ustalającą prawo do świadczenia rentowego, dokonując wypłaty zaległej należności za okres od 01.12.2019 roku do 31.07.2021 roku wraz z bieżącymi świadczeniami za sierpień 2021 roku w dniu 04.08.2021 roku. Nadto, w sprawie nie mam mowy z błędem orzecznictwem bowiem biegła sądowa B. M. w sprawie VI U 208/20 w swojej opinii podkreśliła trudność diagnostyczną rzadkiego schorzenia, na które cierpi ubezpieczona, zawsze prowadzącą do dylematu orzecznictwa.

Sąd ustalił, co następuje:

M. Z. urodziła się (...). W okresie od 15.07.2007 roku do 30.11.2019 roku ubezpieczona była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. W dniu 08.11.2019 roku złożyła wniosek o dalsze prawo do renty. Orzeczeniem z dnia 19.02.2020 roku Komisja Lekarska ZUS orzekła, że ubezpieczona nie jest osobą niezdolną do pracy. Decyzją z dnia 10.03.2020 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonej prawa do renty po dniu 30.11.2019 roku. Ubezpieczona odwołała się od decyzji z dnia 10.03.2020 roku.

Wyrokiem z dnia 21.06.2021 roku Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. w sprawie VI U 208/20 zmienił decyzję ZUS z dnia 10.03.2020 roku w ten sposób, że przywrócił ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01.12.2019 roku do dnia 31.12.2023 roku.

W toku sprawy VI U 208/20 biegła sądowa lekarz neurolog dr n. med. B. M. rozpoznała u ubezpieczonej miastenie monitorowaną neurologicznie, bez powikłań, okresowy zespół bólowy kręgosłupa i stawów bez istotnego deficytu pod postacią niedowładów obwodowych, cun. Stopień zaawansowania miastenii oceniła na umiarkowany; uogólniona męczliwość mięśni bez objawów ze strony mięśni oddechowych i ustno – gardłowych. Biegła orzekła, że skarżąca była nadal częściowo niezdolna do pracy po dniu 30.11.2019 roku bowiem: objawy nadal nie ustąpiły, osłabienie siły mięśniowej, zaburzenia mowy przy zmianach pogodowych. Stan kliniczny nie uległ istotnej poprawie ale też progresji w związku ze zwiększeniem dawki leków. Jest to jednostka choroby rzadka, dyskwalifikująca okresowo do zarobkowania. Skarżąca po dniu 30.11.2019 roku nadal nie może wykonywać ciężkiej pracy fizycznej, pracy na wysokości, pracy w zmiennych warunkach atmosferycznych, pracy wymagającej przebywania w długotrwałej wymuszonej pozycji kręgosłupa, długiego stania i chodzenia. Ubezpieczona musi być stale leczona farmakologicznie. Wykluczone jest także wykonywanie czynności powtarzających się, które powodują osłabienie funkcji tych organów. Żadna ze stron nie wniosła apelacji od wyroku w sprawie 208/20. Wyrok w tej sprawie uprawomocnił się z dniem 10.07.2021 roku.

Odpis prawomocnego wyroku wpłynął do organu rentowego w dniu 15.07.2021 roku. Decyzją z dnia 22.07.2021 roku ZUS ustalił ubezpieczonej prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.12.2019 roku do 31.12.2023 roku. Termin wypłaty świadczenia został ustalony przez organ rentowy na 20 dzień każdego miesiąca.

Wnioskiem z dnia 04.08.2021 roku ubezpieczona wystąpiła do ZUS o wypłatę odsetek ustawowych od 01.12.2019 roku do 31.07.2021 roku z tytułu wyroku z dnia 21.06.2021 roku przyznającego jej prawo do renty. Decyzja z dnia 17.08.2021 roku ZUS odmówił ubezpieczonej prawa do wypłaty odsetek za okres od 01.12.2019 roku do 31.07.2021 roku bowiem ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji był wpływ prawomocnego wyroku w sprawie VI U 208/20, który wpłynął do ZUS w dniu 15.07.2021 roku.

dowód: dokumenty w aktach ZUS tom I: decyzje k. 200, 211, 229, 241, orzeczenie k. 210, wyrok k. 226, wnioski k. 239, dokumenty w aktach sprawy VI U 208/20: dokumentacja medyczna ubezpieczonej k. 16-26, 53-57, 67-79, opinia biegłej sądowej lekarz neurolog dr. n. med. B. M. k. 85-92, oświadczenie ZUS k. 112, wyrok k. 113; dokumentacja orzecznicza – lekarska stanowiąca załącznik do sprawy (II tomy); wyliczenia pozwanego k. 13

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej zasługiwało na uwzględnienie.

Sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym. Zgodnie z treścią art. 148¹ K.p.c. Sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. Rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo. W niniejszej sprawie żadna ze stron nie wnosiła o przeprowadzenie rozprawy, a w ocenie Sądu całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie pozwala na przyjęcie, że przeprowadzenie rozprawy w przedmiotowej sprawie nie jest konieczne. Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o przeprowadzenie dowodu z opinii uzupełniającej biegłej B. M. (k. 18), a w sprawie nie zostały zgłoszone żadne inne wnioski dowodowe. Brak więc podstaw do przyjęcia, że wydanie wyroku na posiedzeniu niejawnym byłoby przedwczesne. Postępowanie dowodowe zostało wyczerpane. Wobec powyższego Sąd wydał orzeczenie na posiedzeniu niejawnym.

Spór między stronami dotyczył kwestii ustalenia, czy organ rentowy dopuścił się błędu, który był przyczyną opóźnienia w przyznaniu ubezpieczonej należnego jej świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z 13.10.1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2021, poz. 423; dalej jako ustawa) - jeżeli Zakład, w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych, nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności. Oznacza to, że tylko w jednym przypadku ZUS jest obowiązany do wypłaty odsetek w wysokości określonej przepisami prawa cywilnego. Ma to miejsce wówczas gdy w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność, nie dokona świadczeń w terminach określonych przepisami dotyczącymi ich przyznawania i wypłacania.

Sąd Najwyższy w uchwale z 12.01.1995 roku w sprawie III UZP 28/94 stwierdził, że błąd w prawie ubezpieczeń społecznych oznacza każdą obiektywną wadliwość opinii, niezależnie od tego czy jest ona skutkiem zaniedbania, pomyłki, celowego działania organu, czy też rezultatem niewłaściwych działań pracodawców albo wadliwej techniki legislacyjnej i w konsekwencji niejednoznaczności stanowionych przepisów. Natomiast w wyroku z dnia 9 marca 2001 roku w sprawie II UKN 402/00 Sąd Najwyższy stwierdził, że przez określenie "nie ustalił prawa do świadczenia" użyte w art. 38 ust. 1 ustawy o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych uzasadniające żądanie odsetek, oznacza zarówno niewydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia mimo spełnienia warunków do jego uzyskania.

Z kolei zgodnie z art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2021, poz. 291 j.t.; dalej jako ustawa emerytalna), organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie wykazało ponad wszelką wątpliwość, że organ rentowy popełnił błąd będący przyczyną wydania decyzji ustalającej brak podstaw do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja ZUS z dnia 10.03.2020 roku) i w efekcie powodując opóźnienie w przyznaniu tego świadczenia. Odmienne niż biegłej sądowej w sprawie VI U 208/20 ocena stanu zdrowia i nieuznanie jej przez członków Komisji Lekarskiej ZUS w orzeczeniu z dnia 19.02.2020 roku (k. 210 akt ZUS) za przyczynę niezdolności do pracy jest błędem, co w sposób oczywisty wynika z opinii biegłej sądowej B. M.. Sąd rozpoznając niniejszą sprawę, po przeanalizowaniu opinii biegłej sądowej B. M. ze sprawy VI U 208/20, w pełni podziela stanowisko zawarte w opinii tej biegłej, które to stanowisko było podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Z opinii biegłej B. M. wynika jednoznacznie, że ubezpieczona po dniu 31.10.2019 roku była nadal częściowo niezdolna do pracy, do dnia 31.12.2023 roku. Opinia biegłej sądowej B. M. stanowiła podstawę do orzekania w sprawie VI U 208/20, zaś organ rentowy nie zaskarżył tego wyroku Sądu Okręgowego, a co więcej pozwany nie złożył nawet wniosku o uzasadnienie tego wyroku. W piśmie z dnia 09.06.2021 roku ZUS oświadczył, że w pełni zgadza się z opinią biegłej sądowej B. M., nie sprzeciwiając się skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawnie, oświadczając również, iż sprawa dojrzała do rozstrzygnięcia bowiem opinia biegłej B. M. ostatecznie wyjaśniła kwestię niezdolności do pracy ubezpieczonej. Nie ulega żadnej wątpliwości, że Komisja Lekarska ZUS, rozpoznając sprawę i wydając orzeczenie w dniu 19.02.2020 roku dysponowała pełną wiedzą co do tego, że ubezpieczona po dniu 30.11.2019 roku a pomimo tego orzeczeniem z dnia 19.02.2020 roku uznała, że skarżąca nie jest osobą niezdolną do pracy. Biegła sądowa E. M. w opinii w sprawie VI U 208/20 wskazała na trudność diagnostyczną rzadkiego schorzenia, na które cierpi ubezpieczona, prowadzącą do dylematu orzeczniczego. Niemniej jednak jednocześnie biegła w opinii jednoznacznie wskazała, iż orzecznicy ZUS dysponują wiedzą, że leczenie

skarżącej jest długotrwałe a objawy nie ustąpiły, brak również pełnej remisji tzn. ustąpienia objawów i odstawienia leków. Biegła podała, iż nie można wrzucić każdego pacjenta w „prosty schemat orzecznicy”, niemniej jednak lekarze orzecznicy w tej konkretnej sprawie dotyczącej ubezpieczonej nie dokonywali oceny stanu jej zdrowia biorąc pod uwagę schorzenie (miastenię) jako nową jednostkę chorobową lecz dysponowali pełną dokumentacją medyczną, z której w sposób nie budzący wątpliwości wynika, że nie nastąpiła żadna poprawa w stanie jej zdrowia w porównaniu z poprzednim okresem orzecznicy. Ubezpieczona od wielu lat choruje na miastenię, która stanowiła podstawę do przyznania jej prawa do renty już w 2007 roku a lekarze orzecznicy dysponowali pełną dokumentacją medyczną ubezpieczonej, z której wynikał brak poprawy w stanie jej zdrowia po dniu 30.11.2019 roku. Trudność diagnostyczna, na którą wskazywała biegła E. M. dotyczyć może każdego pacjenta. W konkretnym przypadku ubezpieczonej (a więc nie „każdego pacjenta”) lekarze orzecznicy dysponowali wystarczającymi dokumentacją, aby stwierdzić brak poprawy w stanie zdrowia ubezpieczonej po dniu 30.11.2019 roku, co wprost wynika z opinii biegłej B. M.. Na etapie postępowania administracyjnego przed ZUS, w przypadku zaistnienia wątpliwości co do stanu zdrowia osoby ubezpieczonej starającej się o rentę, organ administracji dysponuje instrumentami umożliwiającymi mu poczynienie prawidłowych ustaleń faktycznych i tym samym wydanie prawidłowego orzeczenia. W niniejszej sprawie, skoro jak twierdzi ZUS schorzenie skarżącej jest trudne diagnostycznie, organ rentowy winien był skorzystać z uprawnień i dokonać ustaleń zgodnych z prawdą. Skoro jednak tego nie uczynił, bowiem orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19.02.2020 roku było błędne, to oznacza, że popełnił błąd, który skutkowało opóźnieniem w przyznaniu świadczeń rentowych dla ubezpieczonej.

W rozpoznawanej sprawie nie zachodziły okoliczności przemawiające za dopuszczeniem dowodu z opinii uzupełniającej B. M., dlatego też na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 K.p.c., Sąd pominął ten dowód jako zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Opinia tej biegłej sądowej znajdująca się w sprawie VI U 208/20 wyjaśnia bowiem wszystkie sporne okoliczności w sprawie prowadząc do wniosku, że Komisja Lekarska ZUS Oddział w Z. wydając orzeczenie z dnia 19.02.2020 roku popełniła błąd i nie uwzględniła okoliczności świadczących o częściowej niezdolności do pracy po dniu 30.11.2019 roku, pomimo braku poprawy w stanie jej zdrowia po dniu 30.11.2019 roku. Dokumentacja przedstawiona organowi rentowemu była wystarczająca do uznania wnioskodawczyni za częściowego niezdolną do pracy nadal po dniu 30.11.2019 roku. Lekarze orzecznicy ZUS dysponowali dokumentacją medyczną skarżącej pozwalającą na poczynienie prawidłowych ustaleń, a zatem brak było jakichkolwiek podstaw by rozpoznać wniosek ubezpieczonej o dalsze prawo do renty w sposób odmienny od rzeczywistego.

W orzeczeniu Sądu Najwyższego z 2.07.2009 roku wydanym w sprawie I UK 37/09 czytamy: „sąd nie musi przeprowadzić dowodu z opinii biegłego, nawet zgłoszonego przez stronę, jeżeli uzna, że okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione (art. 217 § 2 K.p.c.).” Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza bowiem, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego jest niecelowe jeżeli Sąd uzyskał już wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10.09.1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869).

Opinia biegłych podlega swobodnej ocenie dowodów, przy ocenie której sąd zobligowany jest stosować kryteria szczególne, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania wyrażonego w niej stanowiska. W taki też sposób sąd ocenił opinię przedłożoną w sprawie VI U 208/20, która stanowiła podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Postępowanie dowodowe wykazało ponad wszelką wątpliwość, że organ rentowy popełnił błąd będący przyczyną wydania błędnego orzeczenia w dniu 19.02.2020 roku, a następnie błędnej decyzji z dnia 10.03.2020 roku, i w efekcie powodując opóźnienie w przyznaniu tego świadczenia.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż pozwany dopuścił się błędu polegającego na dokonaniu przez członków Komisji Lekarskiej ZUS w dniu 19.02.2020 roku nieprawidłowej oceny stanu zdrowia skarżącej.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 11.09.2017 roku w sprawie P 11/07 (Lex 316047) „w sytuacji kiedy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub Komisji Lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy) termin z art. 118 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.”

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada kontradiktoryjności, i tak zgodnie z art. 6 K.c. obowiązek dowodzenia powoływanych przez stronę okoliczności koresponduje z wyrażoną w art. 232 K.p.c. zasadą inicjatywy procesowej stron. Ubezpieczony z tego obowiązku się wywiązał. Z opinii biegłych sądowych lekarzy: M. R. i R. G. wynika, że w dacie wydawania decyzji z 18.01.2016 roku Komisja Lekarska ZUS miała możliwość ustalenia w sposób prawidłowy stanu faktycznego na podstawie dowodów, którymi wówczas dysponowała. Skoro zaś Komisja Lekarska ZUS popełniła błąd to skarżącemu należą się odsetki od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy.

Ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji było zdaniem Sądu Okręgowego orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19.02.2020 roku, a nie dzień wpływu prawomocnego wyroku Sądu w sprawie VI U 208/20.

Mając na uwadze wskazany w art. 118 ustawy emerytalnej 30 dniowy termin, organ rentowy powinien był wydać decyzję najpóźniej w dniu 19.03.2020 roku. Natomiast z § 2 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustalaniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczenia społecznego (Dz. U nr 12, poz. 104) wynika, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania tych świadczeń, do dnia wypłaty świadczeń. Ustęp kolejny dodatkowo wskazuje, iż okres opóźnienia w ustalaniu prawa do świadczeń i ich wypłacie liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji, a okres opóźnienia w wypłaceniu świadczeń okresowych liczy się od dnia następującego po ustalonym terminie ich płatności. Skoro organ rentowy w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych nie wypłacił należnego świadczenia, to na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych konieczne okazało się zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego odsetek w wysokości określonej w tym przepisie. Skoro w dniu 19.03.2020 roku organ winien był wydać prawidłową decyzję, zaś termin wypłaty świadczenia został ustalony na dzień 20-go każdego miesiąca, to od dnia następnego tj. od dnia 21.03.2020 roku należy liczyć termin aktualizacji prawa do odsetek, tj. w dniu kolejnym po upływie terminu do wypłaty należnego ubezpieczonej świadczenia rentowego. Gdyby bowiem ZUS do dnia 19.03.2020 roku wydał prawidłową decyzję, to w dniu 20.03.2020 roku powinna nastąpić wypłata należnej renty, skoro jednak nie nastąpiła, to od dnia następnego po tym dniu przysługują skarżącej należne odsetki od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego (należne 21 dnia kolejnych miesięcy co do świadczeń należnych za kolejne miesiące). Odsetki przysługują ubezpieczonej do dnia 04.08.2021 roku. Tego dnia bowiem organ rentowy spełnił świadczenie i dokonał wypłaty zaległych należności za okres od 01.12.2019 roku do 31.07.2021 roku wraz z należnością za sierpień 2021 roku, zgodnie z prawomocnym wyrokiem w sprawie VI U 208/20.

Na podstawie art. 477¹⁴ § 2 K.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 17.08.2021 roku w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do ustawowych odsetek od niewypłaconego w terminie świadczenia rentowego, za okres od 21.03.2020 roku (i 21 dni kolejnych miesięcy co do świadczeń należnych za kolejne miesiące), do dnia 04.08.2021 roku.

Tomasz Korzeń